к. 42, 2 (XIV) инв. 1065

ГРАДСКИ АРХИВ СОФИЯ

казрѣ тайнѣ-тай си. Тогази зрена та сѫдрата
казва мр: ти ся слѣдиш и побиравашъ са съ плѣн,
изпелнителнитѣ тъй да знаешъ, тако ли Великыятъ
нашъ Пророкъ, ако ли не казрѣшъ какво рекло Магаре-
то на волѫ не удавамъ ни тозь вечеръ, ни никога на
лѣлотто ти; и съ тѣзи думы влѣзе въ Кѫщи, и цѣла
нощь плака. Мъжрѣ ѝ сарсамъ си, и много му бѣше
мѫчно, защото много въ обичаше. На сутринѣ тай
пасъ ѝ са молѣ да са остави отъ исканѣто си,
а тя му отговори: ако ли не казрѣшъ какво ѝ ре-
кло магарето, аз отъ плачъ не да излѣзнѣ.
До ти го казрѣ реснъ мѫжрѣ ѝ, нема на подирѣ
тръба да упрѣ.
Каквото стане да стане, казва тая, аз
щя да го научѣ, ако ли нѣ, отъ плачъ и отъ желѣ-
щя са ходолѣ и щя умрѣ. Отъ плачъвѣ единъ и-
нотъ и всемогѫщавание на зрѣнѣтѣ, мѫжрѣ ѝ гозговѣтѣ
налѣрвашеся въ голѣмо чудѣсение, кръвъ и отъ плачане
И като незнаерѣ какво да прави, задвиж
на арага правѣ кѫщи, и прѣслѣчаше на пъ
въ
, да ли да
открѣе тайнѣ
на ме му,
или да остави да упрѣ
тъй толко-
ви много обичаше.

Тъй, Като продѣмрѣваше прикаскѣтѣ си
Бѣмрѣвтѣ слушай, казва, любезна Хамило! Тозъ
търговецъ имаше четдесетъ кокошки и единъ